

A RADNÓTI TEMPLOM

Hej te öreg templom, hófehér galambok
Lerombolt tanyája!
Harangod szólását még mostan is hallom,
Régi Istenháza!
Hívó néped ajkán fölcsendülő zsoltár
Az eget érte...
Ablakodra hajló gallyon a madár is
Az Istent dicsérte.

Hej te öreg templom, de más, mint te voltál,
Az új Istenháza!
Pusztába kiáltó, elhaló szó már csak
A pap imádsága.
Nem száll már az ének oly harsogással
A buzgóság szárnyán:
Nem köti már össze az eget a földdel,
Mint a szép szivárvány.

Hova lett falunknak áhítatos lelke?
Elfújta a szellő!
Úgy divatját múlta, mint a gyöngyös párta
Vagy a rojtos kendő.
Kordován csizmának a nyoma se látszik
Felvégen, alvégen:
A csattos cipellő, a selyem topánka
Eltaposta régen!

Divatot tanulni jertek kis falunkba
Ünnepnap, vasárnap:
Az Istenházába asszonyok, leányok
Már kalapba járnak!
Prédikálhat a pap: rá se hallgat egy se,
Csak azt vizsgálgatja:
Kinek virágosabb, kinek madarasabb,
Drágább a kalapja.

Micsoda világ ez, hogy már a falu is
Csak hívságnak áldoz!
Hűtlen lesz lassacskán a szántó-vető is
Ősi gúnyájához.

Tulipántos szűrnek hulló tulipántja:
Képe erkölcsének:
Hulló tulipánttal, mintha mindig egy-egy
Magyart temetnének!

Hej te öreg templom, régi Istenháza,
Galambok tanyája!
Csak károgó varjú lep le már az újnak
Csillagos tornyára.
Még harangja se tud ennek olyan szépen
Hívni, hívogatni:
Érzi, hogy az Isten abba a régibe
Jobb szeretett lakni!